

10 Čukčuk na vilinskem plesu

Ko se spusti mrak in ko se dolgo potem gozd pogrezne v temo, se na vrhu stare smreke zbudi čukec Čukčuk. Najprej odpre eno in nato še drugo zaspano oko. Potem še dre-mavo, a vedno bolj zvedavo po-mežikne proti stari Luni, ki obliva drevesne krošnje s srebrno svetlobo. In veter mu prijazno razgrne veje, da Čukčuk lahko zleti na svoj nočni izlet.

Tako je po navadi. Toda ta večer sta Čukčuka zgodaj zbudila petje in smeh, ki sta odmevala med temačnimi debli.

„Le kaj se dogaja? Poletim pogledat.“

Seveda ni imel časa za zajtrk in ne za to, da bi si uredil razkuštrano perje na vrhu glave. Iskal je. Petje je postajalo vse glasnejše.

Na robu jase je kar obsedel na skriti veji: na jasi so plesale in pele in se

igrale gozdne vile. Bile so čudovite. Vse prosojne in nežne, z dolgimi bleščočimi lasmi, ki so jim prav tako prosojni padali čez drobna ramena.

Čukčuk jih je včasih že slišal. Slišal je mnogo zgodb o njih. In nekega jutra, ko se je zadržal predolgo pokonci, se mu je zdelo, da je eno celo zagledal, toda ... Česa tako lepega ni videl še nikoli! Kar sedel je in poslušal njihov zvonki smeh in gledal, kako se igrajo.

Ko se je popolnoma stemnilo in se je zdelo, da vsa njihova telesca in pajčolani, v katere so bile ogrnjene, žarijo v čudoviti nežni svetlobi, je ena od njih zašepetala: „Tako, zdaj je konec mraka, začenja se noč, zdaj moramo domov. Če se ne vrnemo pravočasno, naslednjič ne bomo smele zapustiti votlin.“

In vse vile so se še trenutek smejale, se poslovile in že naslednji hip je bila jasa prazna in tiha in nihče ne bi verjel Čukčuku, da se je še malo prej dogajalo tu nekaj skrivnostnega. Pravljličnega.

Čukčuk se je šele sedaj upal premakniti. Kajti prej je sedel kot prikovan. Saj ga ni bilo strah, tako – prav strah. Toda to je bilo nekaj novega. Nekaj, o čemer še ni slišal. Ko bi se premaknil ali se oglasil, bi se vile morda

prestrašile in se razbežale ... Ali pa bi se razjezile in ga začarale v žabo ... Kdo ve, kaj naredijo vile, če jih zmotiš pri njihovem plesu.

Tako je razmišljal naš mali Čukčuk, ko je tiho in previdno preletel travnik.

Takrat pa je zaslišal pritajeno ihtenje. Le malo bolje je moral pogledati in že je zagledal na gozdnem mahu ob potoku žarečo prosojno postavico, ki sklanja glavo in joče.

Najprej je premišljal, ali naj gre bližje ali pa kar pobegne. In ko se je tako spreletaval po krošnjah in se ni mogel odločiti, ga je presenetil nežni glas, ki je zvenel kot drobni zvončki: „Kaj delaš tukaj, čuk?“

Drobna glavica se sploh ni dvignila.

„Kako pa veš, da sem tukaj, če me sploh nisi pogledala?“

„Oh,“ je smrknila, „sem pač vila. Vem in čutim in slutim, kaj je živega v moji bližini.“

Nekoliko plašno se je Čukčuk spustil k njenim nogam.

„Zakaj jokaš?“

„Ker sem izgubila zlat glavniček, ki mi ga je podarila mama za rojstni dan.“

„Tega pa ne moreš najti s svojimi vilinskimi čuti?“

„Ne, ker je le predmet in ne oddaja tiste energije, ki jo oddajajo živa bitja.“

„Zakaj pa si ga ne pričaraš nazaj?“

„Ne znam čarati.“

„Kako: ne znaš čarati? Vse vile znajo čarati, a ni tako?“

„Oh, čukec, sploh ni tako. Prav tako kot morajo človeški otroci hoditi v šolo in kot se morajo živali naučiti letati ali loviti plen, prav tako se moramo tudi me, vile, naučiti čarati. Hodimo v vilinsko šolo in se učimo. Jaz sem še začetnica. Hodim šele v tretji razred. Da bi znala pričarati glavniček, bi morala končati vsaj srednjo šolo. Zdaj znam čutiti bližino bitij in jih med seboj ločevati, znam se narediti nevidno in neslišno. Pravkar pa se učim z mislimi premikati predmete. To je zelo težko. Zelo moraš biti zbran. Če le pomisliš na kaj drugega, že ti predmet pade na tla. Bolj ko je težak, bolj močno in zbrano moraš misliti na to, da ga želiš vzdigniti in premakniti.“

„Zanimivo. Nikoli nisem razmišljal o tem, da morajo vile kaj znati, še manj pa, da se morajo učiti ...“

